

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, ANGIE

Cartea lui Anansi / Angie Thomas. - București :

Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-701-9

821.111

Traducător: **Ionel Ghiragosian**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE BOOK OF ANANSI

Copyright © 2025 Angela Thomas

Illustration copyright © 2025 Setor Fiadzibey

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ANGIE THOMAS

**NIC BLAKE
ȘI
REMARCABILII**

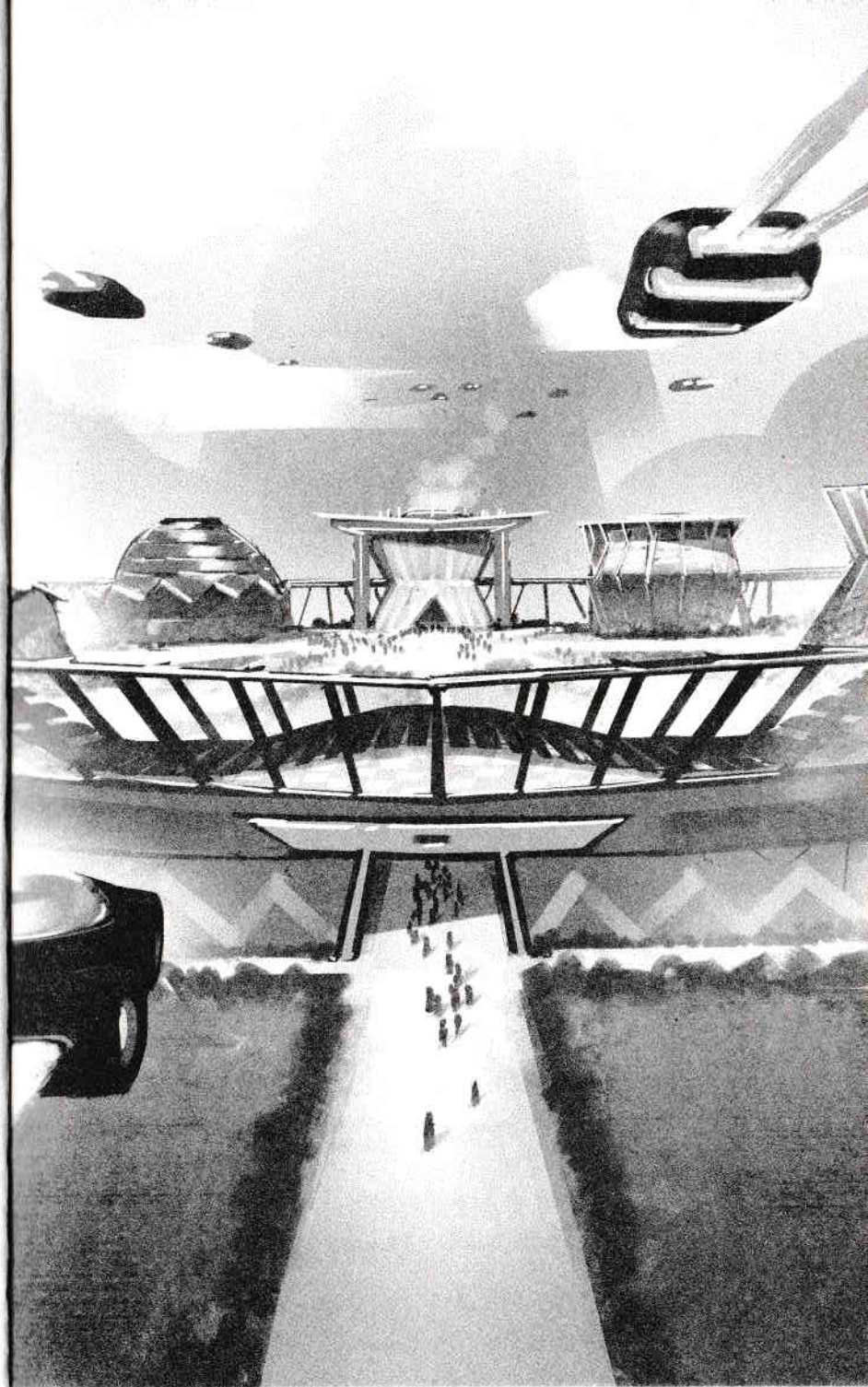
CARTEA LUI ANANSI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

1. AUTORUL MEU PREFERAT VREA SĂ MĂ OMOARE	11
2. AREST LA DOMICILIU, SPIRITE FURIOASE ȘI HAOS	21
3. MARELE SECRET (DEZVĂLUIRE: EU SUNT!)	34
4. CÂND FRAȚII ATACĂ	57
5. PE NEPREGĂTITE	68
6. PENTRU BINELE SUPREM	83
7. UN GHIMPE ÎN COASTE	100
8. O PRIMĂ ZI NU ATÂT DE REMARCABILĂ	116
9. FELICITĂRI! EȘTI ȘANTAJATĂ!	130
10. COZI DE BOU VEGANE CU O PORȚIE DE MISTER	148
11. PROBLEME CU PODCASTUL	162
12. BUNĂVOINȚA LUI MAMI WATA	176
13. CÂND DORINȚELE NU SE ÎMPLINESC	185
14. FRUMOASA SIRENĂ E SUPĂRATĂ	197
15. MISTERIOS, INTENS ȘI CU SIGURANȚĂ ILEGAL	210
16. CEA MAI BUNĂ BUNICĂ DIN LUME, CEI MAI RĂI NEPOȚI DIN LUME	223
17. PRIMUL EROU CĂZUT	239
18. OPERAȚIUNEA REDWOOD	251
19. ADĂPOSTUL HOLISTIC AL LUI LADY THEMA	267
20. VINDECĂTOAREA, FANTOMA ȘI ÎNGHESUIALA	282

21. POVEȘTI PREA PERICULOASE CA SĂ FIE SPUSE	301
22. ȘOAPTE ȘI AVERTISMENTE	313
23. SUNT FUGARĂ... DIN NOU	331
24. PROBLEME CU URIAȘII	344
25. VIVA LA VISTA!	357
26. CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN LA VISTA...	371
27. CELE NEȘTIUTE	385
28. CELELALTE CUVINTE STRĂVECHI	398
29. DISTRUGĂTOAREA LOVEȘTE DIN NOU	412
30. CONTROLEAZĂ SAU VEI FI CONTROLATĂ	420
31. STRĂLUCIREA LUI JP	433
MULȚUMIRI	445

UNU

AUTORUL MEU PREFERAT VREA SĂ MĂ OMOARE

Alerg pe o stradă din oraș în pijamale, deoarece autorul meu preferat vrea să mă omoare.

Bine, *fostul* autor preferat. E greu să te bucuri de cartea cuiva când țelul său principal în viață este să te șteargă de pe fața pământului. Presupun, însă, că nu ar trebui să mă surprindă că un tip care-i traumatizează pe copiii în cărțile lui vrea să facă același lucru și-n viața reală.

Ce ți-e și cu autorii! Nu poți să ai încredere în ei.

– Întoarce-te aici, Nichole! strigă el, deja la mai puțin de o stradă în urma mea.

Alerg mai repede. Zgârie-norii din districtul tehnologic din Uhuru se înalță deasupra mea, panourile holografice plutitoare, cu reclame, luminându-mi drumul în clipa în care cotesc pe o stradă lăturalnică. Sigur e trecut de miezul nopții. Cerul e negru ca smoala și totul este ciudat de nemișcat și liniștit.

De obicei, districtul tehnologic este unul dintre cele mai aglomerate din Uhuru, dar nu văd nici urmă de Metamorf, Vampir, Vârcolac, Uriaș sau Zână. E doar un Manifestor – cel care, din întâmplare, mă urmărește.

O bilă de foc îmi trece șuierând pe lângă ureche și nimerește un coș de gunoi, incendiindu-l. Autorul criminal mormăie.

– Cât pe ce! spune el.

Încerc să manifest focul în propriile mâini, un farmec pe care l-am mai făcut de zeci de ori, dar aflu că nu-mi pot folosi Darul. Nu mă pot gândi la nimic și, în afară de spasmul din stomac, trupul îmi e amorțit. Nu pot decât să fug.

Văj!

Și mă aplec exact la timp! Autorul criminal a mai aruncat o bilă de foc pe lângă mine, iar asta a atins marginea bonelei pe care o port când dorm, găurind mătasea și arzându-mi părul. O scot și continui să alerg. Trebuie să ajung la mama – la casa ei din oraș, mult mai aproape decât cea a tatei –, dar nu știu încotro să mă îndrept. Toate străzile și clădirile arată la fel. Cotesc la stânga, apoi la dreapta, dar, cumva, ajung de unde am plecat. Este ca și când trotuarul ar fi o bandă de alergat care nu duce nicăieri.

Asta până mai cotesc o dată și ajung pe o alee îngustă și pustie. În fața mea este doar un zid de cărămidă.

– Ți-a sosit clipa, Nichole Blake!

Mă întorc.

Tyran Porter zâmbește strâmb și răutatea îi scânteiază în privire. E mai tras la față decât ultima dată când l-am văzut, are o barbă mai deasă și împletiturile-i par destrămate și neîn-grijite. În mâinile lui, bilele de foc ard auriu, la fel ca aura sa

– e Strălucirea care le transmite celorlalți Remarcabili că este Manifestor. Este exact ca a mea.

Mi-e greu să cred că tipul ăsta a fost cândva autorul meu preferat... și nașul meu. Cel mai bun prieten al părinților mei. Când era mic, l-au însoțit în tot felul de aventuri și l-au ajutat să înfrunte răul. Și acum el vrea să măucidă.

Înaintează. Fac un pas înapoi, lipindu-mă de zidul de cărămidă. Spasmul din stomac se transformă într-o arsură. Propria-mi Strălucire pulsează în ritmul inimii, tot mai intens cu fiecare pâlpare.

– Puterea... crește, Nichole, spune Tyran. Curând, n-ai să mai poți să o controlezi.

Strălucirea mea se intensifică.

– Arată-le cine ești, Manowari! mă tachinează Tyran. Arată-le tuturor!

Suspin și deschid ochii.

Nu mă aflu pe o alee. Sunt în patul meu, acasă la tata.

Tyran nu este aici.

A fost doar un vis.

Dar Strălucirea mea *chiar* pulsează intens, ca și când aş avea becuri pe sub piele.

Un sforăit strident răsună prin cameră. Cel mai bun prieten al meu, JP, doarme în patul din fața mea. Ei bine, e doar pe jumătate în pat. Cealaltă jumătate a trupului îi atârână, saliva curgându-i pe podea. Nu-mi amintesc ultima dată când am dormit atât de liniștită precum pare el.

Sar din pat. Am uitat că lui Cocoa, cățelușa mea demonică, îi place să doarmă lângă mine, așa c-o calc din greșeală pe coadă, iar scheunatul ei îl trezește pe JP.

– Nic? mormăie el, amețit.

Înainte să mă poată vedea, mă strecor în baie și închid ușa.

Pe întuneric, mă holbez la mâinile care-mi strălucesc intens. Mă zăresc în oglindă – îmi strălucesc și ochii.

– Badili devine mai puternică, Înălțimea Ta! se aude o voce în șoaptă.

Tresar. Doar o singură ființă îmi spune „Înălțimea Ta!”

Ceea ce pare a fi o șopârlă strălucitoare albastră mă fixează cu privirea de pe pervazul ferestrei. Dacă mă uit cu ochi mijiiți, îi văd coarnele metalice, țepii de pe spate și micile fuioare de fum care-i ies din nări.

Nu-i o reptilă, ci un dragon în miniatură. Ca să fiu precisă, este Msaidizi, arma antică dispărută până când JP, fratele meu, Alex și cu mine am găsit-o în urmă cu câteva luni. Msaidizi s-a transformat de mai multe ori de-a lungul timpului, dar, când am găsit-o, era un dragon. De când s-a întors la LORE – guvernul Remarcabililor –, nu prea am mai văzut-o. Doar când...

Ei bine, doar când Strălucirea mea reacționează așa.

Incidentul anterior s-a petrecut chiar săptămâna trecută. Ca și în seara asta, visam că Tyran mă urmărește, apoi căldura m-a învăluit, iar Strălucirea mea s-a aprins. Când m-am trezit, Msaidizi, care a apărut în camera mea, mi-a zis exact același lucru ca acum:

– Trebuie s-o controlezi pe Badili, altfel o să fii controlată de ea.

– Mda, adică? șoptesc eu, puțin mai tare. Ce este Badili? Aud o bătaie în ușă.

– Nic? Ești bine? strigă JP.

– Ăăă... da! spun eu, peste umăr. Problemele lunare...

– O! zice el, și practic aud cum roșește. Succes? Așa se zice? Vrei să-ți aduc ciocolată? Mamei îi place ciocolata atunci când... Stai, nu! Ție-ți place caramelul, pot să-ți aduc niște...

– JP... aaa! strig eu, în timp ce căldura îmi arde măruntaiele.

– Nic?

– Sunt bine, spun eu, scrâșnind din dinți. Garantez! Poți să te culci la loc.

– Bine! răspunde el.

Durează o clipă să se îndepărteze de ușă.

– Trebuie să te calmezi, Înălțimea Ta! spune Msaidizi.

Mă țin de marginile chiuveței. Cu fiecare respirație, focul din mine pare să se domolească și, curând, Strălucirea mea revine la normal. Orice-ar fi Badili, pare să se alimenteze cu emoțiile mele, ceea ce este minunat, pentru că nu sunt deloc emotivă zilele astea. Nu, chiar deloc!

– Ce este Badili? întreb din nou, în șoaptă.

– E puterea antică ce așteaptă să fie eliberată.

Răspunsul nu mă lămurește.

– De ce se tot întâmplă asta? Are vreo legătură cu... știi tu... *aia*?

– Da.

Evident că da! Aparent, toată viața mea are legătură cu... *aia*.

Msaidizi îmi răspunde din cauza *aia*.

Tata a fugit cu mine când eram bebeluș din cauza *aia*.

Amândoi am trăit în secret ca exilați în lumea Banalilor timp de zece ani din cauza *aia* și tot chestia *aia*-i motivul pentru care nu am știut că am o mamă și un frate geamăn.

Nici măcar nu știam că numele meu adevărat este Alexis, nu Nichole, din cauza *aia*.

Iar acum Tyran Porter vrea să măucidă din cauza – a ghicit! – *aia*.

Profeția, veche de secole, spune că, într-o zi, un Manifestor o să distrugă lumea Remarcabililor. Persoana asta este cunoscută ca Manowari. Conform unei alte profeții despre care au aflat ai mei când eram bebeluș, *eu* sunt Manowari. Distrugătoarea.

– Așadar, ce legătură are Badili cu *aia*? întreb eu.

– Este puterea care-l însemnează pe cel profețit, spune Msaidizi. E motivul pentru care Roho a crezut că el este cel la care se referă profeția.

Numele lui mă face să tresar. *Roho*. Manifestorul rău despre care, în copilăria părinților mei, se credea că este Manowari și că a încercat să distrugă lumea Remarcabililor. Mai c-a reușit, dar a fost oprit de bunicul meu. Chestia e că Tyran credea că *el* este Alesul profețit să-l oprească pe Manowari. A eșuat însă și, acum că a aflat că s-ar putea ca eu să fiu cu adevărat Manowari, crede c-ar putea avea a doua șansă de a-și împlini destinul. Și de asta vrea să măucidă.

Totuși, nu-mi pasă nici de profeție, nici de ce îmi zice Msaidizi că simt. Nu semăn deloc cu Roho.

– Spui că Roho avea și el... chestia asta, orice-ar fi?

– Da, Înălțimea Ta! Este menită să te ajute să-ți împlinești destinul. La fel cum și eu sunt menită să te ajut.

– Dar nu vreau ca ăsta să fie destinul meu! spun eu, și mă aplec în timp ce mă străbate o altă pâlpâire. Inspir adânc. Nu poate fi altcineva?

– Nu așa funcționează profețiile, Înălțimea Ta!

– Bine, deci *cum* funcționează?

– Nu am toate răspunsurile pe care le cauți, spune Msaidizi și, cu o mișcare a aripilor, se îndepărtează de

fereastră. Țelul meu este doar să te ajut când ai nevoie. Acum că știi, trebuie să plec.

Puf! Dispare, iar eu rămân din nou singură. Strălucirea mea a revenit la normal, dar nu mă simt normal nici pe departe.

Mai inspir o dată adânc și deschid ușa de la baie.

Toate luminile din camera mea sunt aprinse. Fratele meu geamăn, Alex, stă pe patul meu, în pijamale. JP stă pe al lui și o scarpină pe Cocoa între coarne. În clipa în care mă vede cățelușa mea demonică, se apropie și țopăie. Deși Cocoa este pui, e cât un dog german – unul cu ochii roșii și blană maro zburlită. Și, Doamne, mai are de crescut!

Iau un vrăjitor de jucărie care chițăie și-l arunc în cealaltă parte a camerei. Cocoa urăște vrăjitorii (e o poveste lungă), așa că fuge după el, ca să-i arate cine-i șeful.

– Alt coșmar? întrebă Alex.

Dau din cap. Nu-mi cunosc fratele de mult timp, dar am aflat repede că intuiția gemenilor este reală. Ori de câte ori îl visez pe Tyran, Alex pur și simplu știe... cumva.

JP își frânge mâinile. Tenul său măsliniu e cu o nuanță mai închis după vara caniculară de acasă, din Mississippi, și pe nas i-au apărut pistrui noi. Părul i-a mai crescut, ca și când ar fi încercat să-și facă o coafură afro. I-am spus că-i stă bine așa, dar replica mea l-a neliniștit, ceea ce m-a determinat și pe mine să mă agit. Nu o să-i mai spun niciodată așa ceva.

Acum pare agitat dintr-un alt motiv.

– Am văzut ce s-a întâmplat cu Strălucirea ta.

Îmi mut privirea. JP este un Banal – o persoană lipsită de Darul pe care-l avem noi, Manifestorii, sau de orice fel de abilități uluitoare –, dar ca Vizionar, situația lui e deosebită.

Poate să vadă lucruri de-ale Remarcabililor, părți din lume de care majoritatea Banalilor habar n-au.

– Era... mai intensă, continuă el. Ca și când ar fi pulsat oarecum?

În spatele ochelarilor holografici, Alex face ochii mari.

– Iar?

Confirm, dând din cap.

– E normal? întreabă JP. Așa se întâmplă când ești la menstruație?

Alex se strâmbă.

– Ce?

– Aș vrea eu! bâigui când mă așez lângă Alex. Se pare că are legătură cu... *aia*.

În afară de părinții și bunicii mei, JP și Alex sunt singurii care știu despre *aia*. O, și Tyran! Să nu uit de el!

– Urăsc treaba asta! mormăi eu.

Urăsc profetia. Urăsc cuvântul *profetie*, aproape la fel de mult cum îmi displace cuvântul Manowari. Mi se face pielea ca de găină când le aud.

Alex și JP se uită cu îngrijorare unul la celălalt când cred că nu-i văd. Cocoa se culcușește în poala mea, iar eu mă simt de parcă o grămadă de cărămizi mi-ar strivi picioarele. Îmi bag fața în blana ei. Miroase a chipsuri de porumb, dar mă mulțumesc cu orice îmbrățișare.

– Știi, Nic? spune JP. Tati crede că liberul arbitru este dreptul nostru divin, că noi decidem ce facem, nu altcineva.

Îmi zâmbește, însă expresia i se schimbă apoi.

– Evident că nu este întotdeauna un lucru bun. Ca atunci când vărul meu Shawn și-a tatuat un emoticon cu un rahat pe față. A fost o alegere proastă, dar, până la urmă, a fost alegerea lui.

Clipesc.

– Scuze, ce?

– Ce este un „emoticon”? întreabă Alex.

El a trăit toată viața în lumea Remarcabililor, deci nu știe nimic despre tehnologia Banalilor.

Mi-e mult prea somn ca să încerc să-i explic.

– Ce vrei să spui, JP?

– Oare o profetie chiar stabilește ce o să faci? Nu *tu* decizi?

Mă uit pe fereastra din dormitorul meu. Am trăit în multe locuri, am văzut cerul în multe nopți, dar stelele strălucesc cel mai intens în Uhuru. Dincolo de câmpurile proprietății pe care familia mea o deține de secole, se întind dealurile din districtul grădinilor. Un stol de păsări-fulger zboară prin văzduh, electricitatea pârâind când bat din aripi. Sunt destul de sigură că un inorog galopează pe dealuri. La distanță, odată cu ora de vârf a dimineții, mașinile zboară prin tunelurile de lumină cunoscute ca „drumul cerului”.

Încă nu-mi vine să cred că înaintașii mei au clădit toate astea după tot ce-au pățimit. Au fost primii care și-au adus aminte de Dar. Cei din generațiile de dinaintea lor au fost răpiți din propria patrie, blestemați să uite cine sunt și obligați să fie sclavi. Dar cumva, în ciuda tuturor lucrurilor, cei care și-au amintit nu doar c-au supraviețuit, ci au și construit o întregă lume unde toți Remarcabilii puteau fi liberi.

Asta a încercat să distrugă Roho. Și poate că, acolo undeva, există cineva care vrea să încerce din nou.

Dar nu sunt eu.

Expir.

– Ai dreptate, JP.

– Știu... spune el și cască. Știu că am.

Abia își ține ochii deschiși, iar mie îmi pare rău că i-am trezit pe el și pe Alex.

- Culcați-vă la loc, băieți! spun eu. Sunt bine.
- Ești sigură? întreabă Alex. Pot să rămân și să...
- Sunt în regulă!

Știe că mint – tot datorită intuiției gemenilor –, dar, după o clipă, se ridică și se întoarce în camera lui.

- Stingerea! spun eu, și luminile mă ascultă.

JP se întinde, trăgând pătura peste el. Și Cocoa consideră gestul drept un semnal și se dă jos din poala mea, ghemuindu-se la picioarele patului meu când mă bag în pat. Nu după multă vreme, sforăie împreună cu JP.

Dar eu stau întinsă aici, uitându-mă la mâinile mele.

Uită că este o profeție veche de un secol! îmi spun eu. Uită că absolut toți par să creadă că o să se adeverească! Uită ce spune Tyran Porter!

- Nu o să distrug lumea Remarcabililor – scurt pe doi!
- Cred.
- Sper.

DOI

AREST LA DOMICILIU, SPIRITE FURIOASE ȘI HAOS

Când eu și tata eram exilați și trăiam ca niște fugari, nu era un bucătar prea priceput, dar de când este arestat la domiciliu, găsește noi moduri de a arde mâncarea.

Fumul se unduiește pe hol, ajungând la mine, Alex, JP și Cocoa în timp ce coborâm la parter – sau ar trebui să spun *când coborâm treptele*. E o expresie mai potrivită pentru un loc atât de luxos ca proprietatea Blake, cu podele lustruite, covoare care par scumpe și candelabre. Încă nu-mi vine să cred că tata a copilărit aici!

Îl găsim în bucătărie cu administratorul proprietății, domnul Lincoln, un negru zvelt mai vârstnic, cu barba încărunțită și un dinte lipsă într-o parte. Este imposibil să nu observi, de vreme ce zâmbește mereu. Însă primul lucru pe care l-am sesizat când l-am întâlnit pe domnul Lincoln nu a fost dintele lipsă, ci lipsa Strălucirii.

Pe vremuri, domnul Lincoln era Manifestor, dar LORE, guvernul Remarcabililor, i-a luat Darul, drept pedeapsă pentru o infracțiune comisă cu mult timp în urmă. Nu știi ce a făcut, dar probabil că nu a fost prea grav, pentru că nu i-au șters și memoria. Asta e adevărata pedeapsă mai aspră – când LORE îi ia cuiva și Darul și amintirile, apoi îl exilează ca să ducă o viață de Banal, fără să știe vreodată că a fost Remarcabil, însă domnul Lincoln își amintește totul. Întotdeauna ne povestește mie și lui Alex despre copilăria lui. El și bunicul meu au crescut împreună, iar după ce domnului Lincoln i s-a luat Darul, bunicul i-a oferit o slujbă aici, pe proprietatea Blake.

În ceea ce privește pedeapsa tatei, el a fost condamnat la cinci ani de arest la domiciliu și muncă în folosul comunității. Nu are voie nici să-și folosească Darul, dar e mai bine decât să i se fi luat cu totul. Aș zice că a scăpat ieftin, având în vedere ce le fac altor infractori.

Intrăm în bucătărie și-l găsim scoțând din cuptor o tavă fumegândă cu briose arse și alungând fumul fluturând o mână. Pe blat este holograma minusculă a unui bărbat – probabil că tata urmărește o emisiune, practic un podcast al Remarcabililor.

În clipa în care aud vocea acelei persoane, înțepenesc în pragul ușii.

„Și astfel, trebuie să întreb: de ce nu ne îndoim de tot ce ne spun președinta DuForte și LORE? zice holograma. La urma urmei, au mințit în privința dispariției lui Msaidizi. În legătură cu ce altceva ar mai putea să mintă?”

– În legătură cu Tyran, mormăi eu.

Ăla-i momentul în care tata își ridică privirea și, când mă vede, ia repede telecomanda de pe blatul de lângă el și apasă un buton, făcând holograma să dispară.

– 'Neața, Nic Nac! spune el. 'Neața, A-Man, 'neața, JP! Cocoa mârâie.

– Scuze! Bună dimineața și ție, Cocoa! adaugă el. Intru puțin în bucătărie și dau din cap spre prismă.

– Ce spune acum?

– Nu-ți face griji în privința asta!

Tata mă pupă pe frunte și apoi îl sărută și pe Alex pe creștetul capului. Alex îi zâmbește jenat. Deși eu și Alex suntem gemeni, de fapt, e geamănul tatălui – seamănă perfect. Au același ten măsliniu, aceiași ochi căprui și aceleași gropițe în obraji. Singura diferență este că Alex are părul creț, iar tata, bucle și tatuaje. Azi, tata poartă un șorț assortat cu mânușile lui nojo – mânușile argintii Gifttech pe care LORE îl obligă să le poarte ca să-l împiedice să-și folosească Darul.

– Voiam să vă fac tuturor niște briose cu afine, dar n-am reușit, spune tata, aruncând o privire la briose ca și când ar fi vina lor. Vă mulțumiți cu niște cereale?

– Doar dacă poți să înlocuiești laptele cu altceva, zice JP. În ultima vreme, nu prea mai tolerez lactoza.

Domnul Lincoln chicotește.

– Parcă mă aud pe mine, tinere!

– Atunci lapte de ovăz și cereale! spune tata, scoțând deja cutiile.

Mă așez și mă uit din nou la aparatul în formă de prismă de pe blat. De luni bune, nimeni nu l-a mai văzut în realitate pe Tyran Porter – fugi de LORE de când m-a atacat –, dar asta nu l-a împiedicat să vorbească. În urmă cu câteva săptămâni, s-a apucat de un podcast și, probabil, a avut multe de zis.

La început, eram îngrijorată că avea să-mi dezvăluie secretul, dar nu a fost cazul. Părinții mei sunt convingși că nu o să încerce, zicând că până și Tyran știe că, dacă face așa ceva,

doar i-ar determina pe oameni să creadă că delirează și mai mult.

Eu nu sunt atât de sigură de asta.

Tata însă mi-a povestit că podcastul lui este doar o grămadă de teorii fanteziste ale conspirației pe care probabil nu le ascultă nimeni și că nu ar trebui să pierd nicio secundă făcându-mi griji din cauza asta. Așadar, am încercat să-i ascult sfatul.

În orice caz, măcar cât sunt trează. Visele mele? Sunt o cu totul altă poveste.

Domnul Lincoln îi dă lui Cocoa ceva bun de ronțăit, iar ea înfulecă totul dintr-o înghițitură, după care se așază și dă din coadă ca și când ar mai aștepta. El chicotește și-i mai dă o bucată. Domnului Lincoln îi place de Cocoa.

– Mă duc să mă ocup de arborii de sticlă, Calvin. Strigă dacă ai nevoie de mine!

– Așa o să fac, domnule Lincoln! spune tata când se alătură mie, lui Alex și lui JP la masă. Bine, avem Bolt Bites, Fairy Flakes, Mojo-Mallows și Unicorn Puffs. Alegeți, copii!

Faptul că i-am auzit vocea lui Tyran mi-a cam stricat pofta de mâncare, dar JP nu are nicio problemă, așa că-și toarnă în bol laptele peste care presară niște Unicorn Puffs. Cine naiba pune mai întâi laptele? Cel mai bun prieten al meu este un monstru!

– Mulțumesc pentru găzduire, domnule Blake! spune el. Chiar mi-a făcut plăcere să-mi petrec timpul pe proprietatea familiei tale.

JP este în Uhuru de luni. De obicei, Banalii nu au voie aici, dar de vreme ce este un Vizionar și ne-a ajutat pe mine și pe Alex să o găsim pe Msaidizi, e un caz special. LORE l-a obligat pe JP să semneze un acord de confidențialitate în ceea ce

privește Darul. Dacă l-ar încălca, ar avea o acnee oribilă pentru tot restul vieții. Sau mai rău. De vreme ce era rândul tatei să ne găzduiască o săptămână pe mine și pe Alex, JP ne-a fost alături o mare parte din vizita lui. Mama vine mai târziu să ne ducă înapoi la ea, ca să ne putem petrece sâmbăta acolo înainte ca JP să plece acasă a doua zi.

– Ești mai mult decât binevenit, băiete! îi spune tata lui JP. Ești încântat că te întorci acasă?

– Cred că da, spune JP. Pe de altă parte, mă bucur că am terminat-o cu slujba de vară la casa de pompe funebre a unchiului Willie. Ce povești v-aș putea zice despre spiritele furioase de acolo! Pe de altă parte, se apropie prima zi de școală și clasa a șaptea este importantă. Totuși, probabil nu la fel de importantă ca școala de Manifestori.

– Nu-mi aminti! spun eu.

Încep școala de Manifestori peste două săptămâni. Cu puțin timp în urmă, visam la ziua în care aveam, în sfârșit, să învăț cum să-mi folosesc Darul, dar pentru că am învățat acasă toată viața, pe cât sunt de înspăimântată, pe atât sunt de entuziasmată.

– O să fie bine! spune tata, pentru a milioana oară.

– Dacă nu pici examenul de Manifestor, zice Alex.

Atunci nimic nu o să fie bine.

Tata oftează.

– A-Man!

– Este adevărat.

Înainte să pot merge la școala de Manifestori, trebuie să dau examenul de Manifestor ca să dovedesc măcar că locul meu este acolo. În urma lui se va decide și la care dintre cele cinci școli o să ajung. Alex spune că e „unul dintre cele mai